

*Kam namíříme svou pozornost,
tam plyne naše energie.
Nemáme-li tedy před očima
žádný cíl,
nemůžeme ani nikam dojít.*

„Willow, Willow, probuď se!“ Adam Flynn stál vedle dceřiny postele a jemně jí třásl ramenem.

„Co? Co se děje?“ polekala se Willow.

„Dnes je pondělí, Pipi, zapomněli jsme, že dnes začíná škola! Prázdniny skončily.“

„Co?“ Willow se rázem probudila. Vyskočila z postele, natáhla si pruhované legíny, sukni a tričko od včera, hodila na sebe svetr a vyběhla z domu.

Tam už seděl její táta na jízdním kole s jejím školním batohem na zádech. Vypadal jako malý kluk, co jede do školy. Willow se vyhoupla na nosič a jelo se. Soví uličkou, kde bydleli, pak doprava, doleva, zase doprava, a krátce nato už stáli před školní budovou. Na dvoře už nebyla ani noha – vyučování začalo.

„Krucíš!“ zašeptala Willow, seskočila z kola a chtěla se hned rozběhnout do školy.

Tatínek ji zarazil. „Počkej!“

Willow se otočila.

„Na tohle je čas vždycky!“ řekli otec s dcerou jednohlasně a Willow dala tatínkovi pořádnou pusku na rozloučenou.

„Ty to zvládneš!“ zašeptal Adam Flynn a nato se Willow rozběhla ke škole. „Ještě něco, Willow!“ zavolal za ní tatínek.

Willow se znovu ohlédla. „Co?“

„Nemáš boty!“

Willow se podívala na nohy. Bylo to tak. Ale na to už bylo pozdě. Zhluboka se nadechla a vkročila do školní budovy.

Sekretářka zavedla Willow do třídy s nápisem 4. B.

Když vstoupila dovnitř, všichni žáci, kteří se momentálně nakláněli nad sešity, k ní zvědavě zvedli hlavy.

„To je jistě naše nová žačka,“ řekla malá buclatá paní za stolem. „A já jsem paní Schlösingerová, tvoje učitelka.“ Podala Willow ruku a krátce se podívala na hodiny, které visely nade dveřmi. Kázání o pozdním příchodu si však paní učitelka odpustila, za což jí Willow v duchu udělala plusový bod.

Blondatá holka v první lavici si Willow změřila od hlavy až k patě. „Ty vlasy! Ta snad ráno sáhla do zásuvky!“ pošeptala své sousedce.

„Do tebe uhodil blesk?“ zeptal se skoro ve stejnou chvíli jeden hubený kluk a celá třída se tomu zasmála.

Willow si zajela rukou do vlasů. Divoce jí trčely do všech stran. Jejda! Nestihla se učesat ani si vyčistit zuby. A ani její naděje, že rozcuchaný účes odvede pozornost od jejích bosých nohou, neměla dlouhého trvání. Ucítila na nich pohledy všech dětí a slyšela jejich šuškáni

a chichotání. To nám to opravdu pěkně začíná! Dokonalý začátek v nové škole.

„Klid, děti, ticho!“ napomenula je paní Schlösingerová. „Zavřete sešity a přivítejte svou novou spolužačku.“

„Ahoj, nová spolužačko!“ ozvalo se ze třídy sborově.

Willow se málem rozesmála, tak hloupě to znělo.

„Nechceš nám o sobě něco říct? Třeba

odkud jsi přišla a co tě baví.“

Willow přikývla, i když ze všeho nejradši by si teď zalezla do nějaké díry. Odkáslala si. „Jmenuju se Willow Flynnová. Je to irské jméno, protože můj táta je Ir.“

„Možná je to spíš Výr,“ zašeptal zase ten kluk, ale tak nahlas, aby ho slyšela celá třída. Zase se všichni rozesmáli.

Willow polkla a paní Schlösingerová se zamračila. „Jakube, po vyučování přijdeš za mnou. A nechci slyšet žádné další připomínky. Willow, pokračuj!“

Willow se kousla do rtu a potom povídala dál: „Takže, narodila jsem se v Irsku, ale prvních několik let jsem bydlela tady. Když mi byly čtyři, přestěhovali jsme se, protože... protože... protože můj táta je zahraniční reportér. Píše do novin v Irsku, a tak jsme se museli často stěhovat. A já...“ Willow se obrátila o pomoc k paní učitelce.

„A řekneš nám ještě něco o sobě? Co máš ráda? Jaké máš koníčky?“ snažila se ji paní Schlösingerová povzbudit.

Willow chvíli přemýšlela a potom pokrčila rameny.

„Já vím,“ řekla paní učitelka, „na člověka je toho moc, když přijde do nové třídy, vidíš, Willow? Tak si jdi sednout tamhle k Filipovi do druhé lavice, to je momentálně jediné volné místo. Až si ve třídě najdeš kamarády a trošku se tu rozkoukáš, budeš si moct sednout někam jinam.“ A na ta slova se paní učitelka otočila k tabuli.

Probíraly se měrné jednotky. Kolik miligramů se vejde do jednoho gramu, kolik gramů do kilogramu a kolik kilogramů do tuny. Willow si vyndala z batohu sešit a penál.

Sotva zvedla oči, zašeptala jí ta blondátá holka, která se jí ještě před chvílí vysmívala: „Filip smrdí, jí žmolky z gumování a pije bombičky do pera.“

Willow se podívala na svého souseďa, který si právě opisoval počty z tabule. Jakmile si všiml, že se na něj Willow dívá, široce se na ni usmál. Zaleskla se na ni stříbrná rovnátka.

„Ty máš zrzavé vlasy,“ zašeptal.

A Willow mu šeptem odpověděla: „A ty máš... ehm... rovnátka.“ Zavrtěla hlavou a chtěla se na blondátou holku usmát, ale ta jen protočila oči. No výborně. V jaké hororové třídě se to ocitla? Nenápadně se rozhlédla. Většina dětí se krčila nad sešity a snažila se sledovat výuku. Jen jedna dívka se dívala na Willow. Seděla u okna a teď se jejich pohledy setkaly. Ta dívka měla dlouhé světlounce blondáté copy a modré oči. A na Willow se usmála. Jenže ta už byla po tom všem dost nedůvěřivá, a tak se prostě otočila zpátky k tabuli.

Po škole stála Willow na dvoře a vyhlížela tatínka, který ji měl vyzvednout. Ale nepřijížděl.

„Krucíš, že on na mě zase zapomněl!“ Willow začala hledat v batohu mobil, ale zjistila, že zapomnětlivost je nejspíš dědičná. Povzdychla si a vydala se na cestu pěšky. Jenže z které strany v tom ranním spěchu vlastně přijeli? Zprava? Nebo zleva? Najednou si vůbec nebyla jistá.

Viděla, že se k ní blíží skupinka dětí ze třídy, a zeptala se jich: „Víte, kterým směrem leží les?“

Děti si vyměnily krátký pohled. „Myslíš čarodějny les?“ zeptala se jedna dívka.

„Ten les, ve kterém straší?“ dodala druhá.

Nato obě ukázaly doprava a začaly se chichotat. „Tak teď už je to jasné. Bydlíš ve strašidelném lese! Takže jsi divoženka?“ vykulil na ni oči jeden kluk.

„To spíš čarodějnice!“ zašeptala další holka a se smíchem se rozběhla pryč.

Willow se podívala tím směrem, kam jí děti ukazovaly. Byla si úplně jistá, že ji obelhaly. A tak se otočila přesně na druhou stranu a vykročila. Zjistila však, že jí na cestě není vůbec nic povědomé. Že by jí děti nakonec řekly pravdu? Jak od ní bylo hloupé myslet si, že si z ní všichni vždycky jen utahují! V zoufalství se posadila na obrubník. Musela si přiznat, že je úplně ztracená.

Vtom nad sebou zaslechla zvláštní zvuk. Znělo to trochu jako vytí. Willow se podívala vzhůru. Nad ní přelétal pták. Willow na něj přimhouřila oči. Byla to ta sova z lesa! Byla si tím naprosto jistá.

Vmžiku se rozhodla a vydala se za sovou. A už po několika odbočkách poznala Soví uličku, ve které bydleli. Willow se tak ulevilo, že se jí po tvářích skutálelo několik slziček.

Obrátila se k ptákovi, který se mezitím usadil na patník a prohlížel si ji velkýma očima. „Děkuju!“ zašeptala Willow. Když se ale pták nijak nechystal k odletu, Willow k němu opatrně vykročila blíž. Neodvažovala se ani dýchat. Natáhla paži a vtom sebou trhla

leknutím: pták zvedl hlavu, odrazil se a rozletěl přímo proti ní. A potom... se elegantně posadil přímo na její nataženou ruku. „No páni!“ vydechla tiše Willow. „Kdopak tě asi ochočil?“ Volnou rukou něžně pohladila ptačí peří. Nato se sova znovu odrazila a odletěla směrem k lesu. A v tu chvíli se ve Willow probudila další vzpomínka. Alwina – a na jejím rameni malá sovička. Jolanda! Najednou si byla jistá, že se tak sova jmenuje. Musela se usmát.

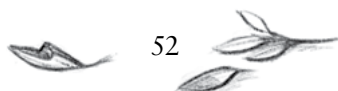
Vešla do domu a z kuchyně uslyšela smích.

„Tati?“ Willow zahodila batoh do rohu a vydala se za hlasy.

Její otec seděl u kuchyňského stolu s nějakou paní. Popíjeli kávu a podle všeho si výborně rozuměli.

„Pipi, ty už jsi doma!“ přivítal svou dceru Adam Flynn a přitáhl si ji k sobě.

„Zapomněl jsi mě vyzvednout!“ zamumlala Willow a otec jí hravě rozcuchal vlasy.

„Ale je jda! Ztraceně! To už je jedna?“

„Ne, už jsou dvě!“ konstatovala suše Willow. „Čekala jsem na tebe a pak jsem se vydala na špatnou stranu a ztratila jsem se. Tati, já se tu ještě vůbec nevyznám. Měli jsme si tu cestu do školy nejdřív pořádně projít!“

„To jsme měli... A taky jsme chtěli, ale ty prázdniny skončily tak rychle. Ale teď se podívej, kdo nás přišel navštívit.“

Willow pohlédla paní do obličeje a hned ji zamrazilo v břiše.

„Ty budeš určitě Willow,“ řekla paní a natáhla k dívce ruku. „Už jsem o tobě tolik slyšela! Dokonce tolik, že bych na tebe málem začala žárlit,“ usmála se. „Naštěstí jsem od začátku věděla, že jsi Adamova dcera.“

„To je Gundula. Moje stará kamarádka,“ vysvětlil Adam Flynn.

„Tak stará zase ještě nejsem!“ ohradila se trochu podrážděně dáma. „Co myslíš, Willow? Kolik let bys mi hádala?“

Willow pokrčila rameny. „Čtyřicet?“ zeptala se opatrně, protože věděla, jak moc dokáže dámy rozrušit, když jim někdo hádá víc, než kolik jim ve skutečnosti je. Gundula přesto vypadala dotčeně. „Ale vypadáte mnohem mladší, vážně!“ snažila se rychle Willow. „Nejvíc na třicet devět a půl!“ Zkroušeně se dívala z dámy na tatínka a zase zpátky.

„Děti prostě neumí věk odhadnout,“ omlouval Adam Flynn svou dceru. „Ale kolem čtyřicítky už ti přece bude, Gundulo, ne?“ zeptal se vzápětí stejně opatrně.

„Ale ano, ano, ale normálně mi všichni hádají jen něco přes třicet,“ odpověděla Gundula trošku uraženě.

„No, jak říkám, děti na tohle nemají odhad,“ zopakoval Adam Flynn a znovu své dceři láskyplně pocuchal vlasy.

Willow celému tomu rozhovoru vůbec nerozuměla. Jestli bylo Gundule čtyřicet a ona přesně tolik odhadla, trefila se přece přímo do černého a měla odhad naopak výborný!

„Jistě, jistě, to naprosto chápu. Mám taky dvě děti z prvního manželství, ovšem to jsou naprostí andílci.“ Gundula se natáhla přes stůl k Willowině tváři a sevřela ji mezi palec a ukazovák. „Nakonec z nás budou kamarádky!“ zašeptala. Mluvila s Willow, jako by jí byly tři roky.

„No, to tedy doufám!“ zasmál se Adam Flynn. „Víš, Willow, Gundula bydlí se svými dětmi jen o pár domů dál. Už jako děti jsme byli sousedi. A teď nás může zase navštěvovat. Není to skvělé, Pipi?“

„Skvělé,“ zamumlala Willow, ale moc přesvědčivě to neznělo.

* * *

